

иятъ начинъ на животътъ иматъ много общо съ хунните. Сходството на битовите черти не малко е способствовало да са смѣсатъ различни варварски племена подъ едно общо име, и отъ срѣднѣвѣковните лѣтописци ние твърде малко можемъ да искаме точно етнографическо разпредѣление на народите по езикътъ. Послѣ това, когато аварете въ VI вѣкъ наложили своето иго на нѣкои и други славянски племена, които сж обитале по брѣговете на Дунавътъ, тие племена са наричатъ понѣкогашъ аваре и то въ оная епоха, когато аварското иго са обхрнало вече на предание. („Славите, които са наричатъ и аваре“, говори Константинъ Багрянородни въ своето сжчинение „За управлението на империята“, гл. 29).

Ако името на господствующиятъ народъ е преминувало на чуждите племена, то, разбира са, че още по-лесно са е утвърдѣвало то и у оние племена, които сж били родствени по между си. Така угрите, които сж дошли на Дунавътъ въ IX вѣкъ, у византийците са наричатъ или турци, или хунни, когато тие сами наричатъ себѣ си маджаре; а тѣхното славянско название угри не е нищо друго, освѣнъ скращение отъ сложното име хунногури или унгури, отдѣто съ унищожението на носовиятъ звукъ произлѣзло името *угри*. На друго мѣсто*) ние имаме вече случай да забѣлѣжимъ, че това народно име има свързка съ названията на нѣкои рѣки и срѣща са по различни крайща на Россія; така ние имаме Югра на сѣверовостокъ и

*) „Русскій Вѣстникъ“, 1872, Декабрь.